

— Азъ съмъ синъ на учителя Ботьо Петковъ отъ Калоферъ. Сега пристигамъ отъ България и рекохъ да потърся нашитѣ хора. Отивамъ да се уча въ Москва, но ми е драго да ви видя, че тогава да замина.

Всички го изгледаха, а той продължи:

— Искахъ да видя войводата.

Настъпи пакъ мълчание. Единъ подхвърли:

— Какво има изъ България?

— Народътъ чака — каза младежътъ и почувствува сила и смѣлость да надвие смущението си. — Турцитѣ вече започнаха да бѣснѣятъ. Къмъ всички станаха подозрителни, биятъ и убиватъ. Народътъ кански пици. Всѣки скърца жби и вика, само да дойде веднажъ времето, че ще видятъ тѣ...

— Че какъ тогава ти си тръгналъ да се учишъ, а не си помислилъ за избавлението на народа си? — запита Хаджи Димитъръ.

Този въпросъ смути младежа. Бузитѣ му се зачервиха. За да го избави отъ това смущение, войводата наново го запита:

— Ами ти откъде знаешъ, че азъ съмъ войводата?

— Познахъ, — рече младежътъ. — Още като се отправихъ за тука и познахъ. Той ще е — рекохъ си — не може да бжде другъ!

Всички се изсмѣха.

Войводата хвърли още веднажъ погледъ въ очитѣ на младежа и долови една свѣтлина, която се излъчва само отъ великъ духъ. Това го накара да покани младежа — да седне при тѣхъ до масата.

Този младежъ бѣше бждещиятъ великанъ на България — Христо Ботевъ. Тукъ за първи пътъ се срѣщаха тѣ — двамата велики мъже на Родината. Тѣ се гледаха въ очитѣ и разговаряха. Две голѣми слънца